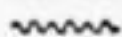

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ)

Μελωδ. Donizetti Mar. Faliero : (Or che in cielo), Β, ἀρ. 17

Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀναρίθμητοι λύχνοι
ὅλοι ανάφτουν καὶ λάμπουν μὲ χάρι,
καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
καὶ τὸ ὠραῖό του πρόσωπο δείχνει.

Διὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη τὰ χίλια·
ἔβγα διέτα. Καθὼς σ' ἀντικρύσουν,
ἓνα ἓνα τ' ἀστέρια θὰ σβύσουν,
θὰ κρυφθῇ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ζήλεια.

Τοῦ μαΐου ὁ ψάλτης, τὸ ἀηδόνι,
εἰς τὸ δάσος γλυκὰ λαρυγγίζει,
καὶ τὸ δάσος, ποῦ ἄγρια βοῖζει,
μὲ τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι μαλόνει.

Ἄμα ἀνοίξης τὰ ῥόδινα χεῖλια,
μιὰ τὸ στόμα σου λέξι ὥς προφέρη,
θενὰ πέσῃ τῆς νύκτας τὸ ἀγέρι,
θὰ σωπάσῃ τὸ ἀηδόνι ἀπὸ ζήλεια.

Τὰ τριφύλλια, τὰ ῥόδα καὶ οἱ κρίνοι
ὥς εἰς κἀνιστρο ἀνθοῦν μυροβόλον,
καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον
ἁρμονίαν καὶ ἀρώματα χύνει.

Ὡς πατήσης ἐσὺ τὰ τριφύλλια
μ' ἐλαφρὸν ἀλαβάστρινον πόδα,
μαραμένᾳ θὰ πέσουν τὰ ῥόδα,
θὰ σφαλῇσουν οἱ κρῖνοι ἀπὸ ζήλεια.

ΔΙΚΤΥΑ

Μελ. Gordigiani: (È lo mio amore), B, 49. 18

Κόρη εὐμορφη μὲ μαῦρα μάτια
ψάρια ἔπιανε μὲ τὰ πλεμμάτια.
Ἐκεῖ ἔτυχε ποῦ κολυμβῶ,
᾽ς τὰ πλεμμάτια της τυφλὰ νὰ ᾽μβῶ.

Τέτοιο ἔπιασε μεγάλο ψάρι!
Σχύπτει εὐθυμη γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.
Πῶς μ' ἐπέτυχε χαμογελᾷ,
καὶ τὰ δίκτυα της δένει καλά.

«Κόρη, ἄφησε νὰ φύγω. Λύσε.»
— «Ὁχι. Ἄριστα, μὲ λέγει, εἶσαι.»
Ἀγωνίζομαι καὶ σπαρταρῶ,
ὥς ποῦ τὰ ᾽κοψα κ' ἀναχωρῶ.

Ἀφ' οὗ ἔσχισα πλὴν τὰ πλεμμάτια,
εἰς τὰ μαῦρά της τὴν βλέπω μάτια·
κ' ἐκεῖ πιάσθηκα, κ' ἂν προσπαθῶ,
μ' εἶν' ἀδύνατο ν' ἀπολυθῶ.

